SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 8 JULI 1937



BAAS BOVEN BAAS

VAN EEN ONDANKBAREN ZOON

en hoe hij gestraft werd

De meeste sprookjes beginnen met „er leefde eens heel lang geleden....” maar nu zal ik eens een sprookje vertellen, dat nog niet zo lang geleden gebeurd is.

Het is tevens een bewijs en een waarschuwing, dat erg ondankbare kinderen ook tegenwoordig nog gestraft worden!

In een groot, oud bos, het oudste bos wel van Nederland, leefde een houthakker met zijn vrouw en zijn zoon Rob. De houthakker moest hard werken voor zijn brood, want hij moest ervoor zorgen, dat alle dode takken geregeld werden afgehakt en dat de bomen, die door de bliksem getroffen waren of die door 'n storm uit de grond werden gerukt, steeds werden stukgehakt en weggesleept, zodat het oude bos er altijd netjes en fris uitzag.

De houthakker had, toen hij pas getrouwd was, midden in het bos op een klein heuveltje een leuk, houten huisje gebouwd voor hem zelf en voor zijn vrouw. Toen Rob geboren werd, maakte de houthakker zelf een bedje voor zijn zoontje en allerlei speelgoed. De houthakker kon namelijk zelf allerlei leuke dingen vervaardigen uit het hout, dat hij in de bossen vond. Toen Rob groter werd begon de houthakker hoe langer hoe harder te werken, zò zelfs, dat hij dikwijls doodmoe thuis kwam.

„Maar, manlief, wat werk je toch hard!” zei z'n vrouw dikwijls.

„Ja, moeder,” antwoordde de houthakker dan, „ik werk nu een stukje harder dan anders, want ik zou niet graag hebben dat onze Rob honger leed.”

„Maar waarom laat je den jongen niet meehelpen, man? Hij is toch al groot genoeg om jou met een of ander behulpzaam te zijn.”

„Dat weet ik wel, moeder, maar ik wil niet hebben, dat onze Rob zijn handen stuk maakt met dat zware werk. Onze Rob moet gaan studeren in de stad, als hij wat groter is. Hij moet heel geleerd worden en dan later, als hij veel geld verdient, dan gaan wij bij hem in de stad wonen, want dan zal hij ons dankbaar zijn, dat wij hem niet van jongs af aan hebben laten werken, zodat hij kon gaan studeren.”



„...lag het liefst op zijn rug onder een boom te soezen en te dromen.

Moeder zuchtte eens. Zij vond het allemaal heel goed en wel, dat haar man zoveel van den jongen hield, maar zij was bang, dat hij hem voorgoed zou bederven en dat Rob erg ondankbaar zou worden. En ook was de goede vrouw er bang voor, dat haar man te hard werkte en dat hij er vroeg of laat erg ziek door zou worden.

Rob zelf vond het wel fijn, dat zijn vader zo hard werkte. Rob was erg lui uitgevallen en lag het liefst op zijn rug onder een boom te soezen en te dromen. Nooit zou hij eens vragen, of hij zijn vader of moeder ergens mee kon helpen. Nee, hij hield zich liever van den domme.

Toen, tijdens een strenge winter, gebeurde het ergste.

De houthakker was ziek geworden en hij moest te bed blijven. Hij had te hard gewerkt en een zware verkoudheid opgelopen. Het zou lang kunnen duren, voordat hij geheel beter was.

Wie moest er nu zorgen voor het brood?

Er was geen geld in huis, iedere dag moest er een hoop hout gekapt worden om de kachel aan te kunnen houden, want het was buiten vinnig koud. En er moesten centen zijn om brood te kunnen kopen en geneesmiddelen.

Rob zat op zijn dooie gemak naast de kachel.

Hij zag zijn moeder huilen en hij hoorde zijn vader zuchten, maar trok er zich niets van aan.

Toen het donker werd, vroeg zijn moeder:

„Och, Rob, kap jij even wat hout voor de kachel, want anders gaat zij uit en dan wordt het voor vader veel te koud.”

Rob bromde.

Hij slenterde naar buiten en kwam pas een uur later terug. Hij had maar enkele houtjes bij zich, waar de kachel nog geen kwartier op kon branden. Moeder zei niets en vader was gelukkig in een diepe slaap gevallen.

Die nacht sloop Rob in alle stilte uit het huisje weg. Hij had zijn kleeren in een bundeltje bijeen gerold en hij had ook nog een gedeelte van het weinige eten, dat in huis was, meegenomen.

Hij wou de verre wereld zien en hij dankte er lekker voor om thuis hard te moeten werken, zo lang vader ziek was.

Hij wist zelf niet, hoe ondankbaar hij eigenlijk was.

Rob kende de paadjes door het bos in het donker van buiten en de volgende morgen stond hij reeds



„Jij bent Rob, hè?”

aan de rand van de grote heide. Hij wist niet welke richting hij zou inslaan, toen hij opeens een oud vrouwtje gewaar werd, dat bezig was met hout te sprokkelen.

Rob stapte snel op haar af.

„Zeg, vrouwtje, kunt u mij ook zeggen hoe ik het eerst in de stad kom? Ik wil de verre wereld gaan zien en van het levèn genieten.”

Het vrouwtje keek hem met haar grijze ogen doordringend aan.

„Jij bent Rob, hè?”

Rob schrok ervan. Hoe kon dat vrouwtje nu weten, dat hij Rob heette? Hij knikte.

„En hoe gaat het met je ouders? Is je zieke vader weer beter? Wat heeft die arme man toch altijd hard gewerkt. En dat allemaal voor jou.”

Rob wist niet wat hij moest zeggen. Hij kleurde hevig en voor het eerst voelde hij nu, dat hij erg ondankbaar tegenover zijn ouders geweest was.

„Nou, als je recht doorloopt,



....zag hij beneden zich de spelende, blijde kinderen.

Rob, tot aan de grote steen, en je slaat daar rechtsaf, dan zul je de stad spoedig zien liggen. Goede reis en veel plezier, jongen."

Meteen ging het vrouwtje weer verder met hout te sprokkelen. Rob wou nog wat vragen, maar hij durfde niet en liep meteen door.

Toen hij een uur of vier gelopen had, zette hij zich vermoeid op een steen neer. Heel in de verte zag hij de daken en de torens van een stad, maar Rob was te uitgeput om er ineens naar toe te wandelen.

Hij bleef een uurtje zitten rusten en at het brood op, dat hij van thuis meegenomen had. Heel even dacht hij aan zijn arme ouders. Hoe zouden ze het maken? Hadden ze nog te eten? Maar toen stapte Rob weer op en begon stevig te lopen om zo spoedig mogelijk de stad te bereiken. Er kwam een vreemd gevoel over Rob. Hoe dichter hij de stad naderde, des te vermoeider hij zich voelde.

Het was, of zijn benen langzaam verstijfden. Zijn voeten wogen als lood. Wat zag die stad er heerlijk uit!

De zon fonkelde op de glanzende daken en op de hoge torens. En wat heerste er een vrolijke drukte. Rob ving vanaf grote afstand reeds allerlei geluiden op.

Vlak voor de stad waren in grote tuinen honderden kinderen aan het spelen. Het scheen wel, of zij in het geheel geen last hadden van de kou. Zonderling, ook Rob voelde zich hoe langer hoe warmer worden, hoe dichter hij de stad naderde.

„Misschien is het in die stad wel altijd zomer," dacht Rob en hij verheugde zich al op het plezier, dat hem wachtte. „Ik ben blij, dat ik van huis vertrokken ben," zei hij hardop. „Altijd in dat donkere bos...."

„Zo, jongen, ben je blij dat je uit het bos vertrokken bent? En je arme ouders dan, die jij in de steek hebt gelaten?" vroeg een zware stem naast hem.

Rob keek op. Hij begreep niet, waar de oude man, die voor Rob stond, zo plotseling was vandaan gekomen. Hij werd meteen bang.

„Kom maar eens met me mee, jongen. Jij moogt de stad niet binnen."

En de oude man nam Rob met zich mee naar een heuvel, vanwaar Rob de stad zag liggen en waar hij alle geluiden kon horen en alle menschen kon zien. Wat waren er veel kinderen en wat hadden die 'n plezier!

„Zo. Jij woont hier in die plaggenhut en begin nu maar eens gauw die stapel hout stuk te zagen voor de kachel. En dan haal je water en schil je aardappelen. En vlug een beetje, want ik heb honger."

De man keek Rob dreigend aan. 't Was op die heuvel opeens venijnig koud geworden en Rob begon hard te werken. Toen hij een paar uren daarna bij den ouden man aan tafel zat, vertelde deze:

„Die stad, die je daar ziet, is de stad der vreugde. Hier wonen alle kinderen, die tijdens hun leven erg dankbaar zijn geweest voor hun ouders. Ondankbare kinderen mogen nooit de stad betreden. Die moeten op de heuvels blijven in de regen en de kou en steeds hard werken."

Rob kleurde.

Wat had hij een spijt, dat hij thuis was weggelopen en zo ondankbaar geweest was.

Maar het werd nog erger. Rob moest de hele dag hard werken en steeds zag hij beneden zich de spelende, blijde kinderen. En 's avonds lag hij op de grond, gewoon op 'n bos stroo, terwijl de koude wind over hem heen woei. De man zat aan de tafel te lezen.

Toen sloot Rob de ogen.

Wat zag hij daar....? Rob schrok! Was dat niet het huisje van zijn ouders midden in het bos? En was dat niet zijn vader, die daar te bed lag? Och, wat zuchtte de arme man en wat keek hij bedroefd naar moeder, die bij de kachel zat te schreien. Wat was er weinig hout in huis en weinig eten. Rob wilde wel opstaan en meteen naar huis hollen.

„Neen, jongen, dat gaat niet," klonk opeens de zware stem van den ouden man, „jij bent thuis weggelopen en nu blijf je hier. Misschien dat je ouders van honger sterven, maar daar kunnen we niets aan doen."

Rob begon luid te schreien.

En de volgende dag moest hij nog harder werken. Steeds dacht hij aan zijn ouders. Hij kon het bijna niet meer uithouden.

Dat duurde zo 'n hele week. Rob was mager geworden, maar zijn spieren leken wel van staal, zó hard had hij moeten werken. Zijn handen waren keihard van eelt en hij was sterk als 'n jonge beer.

Doch steeds dacht Rob aan huis. Honderd keer per dag vroeg hij, of hij terug mocht. Hij dacht niet eens meer aan de stad der vreugde en de spelende kinderen interesseerden hem niet in 't minst meer.

Toen, op de tiende dag, sprak de oude man.

„Ik zie nu, dat je werkelijk spijt hebt. Keer terug naar huis en werk hard. Verdien voor je ouders het brood."

Rob wachtte niet langer en zette het meteen op 'n lopen.

„Heidaar! Kom 'ns terug!" riep de man. „Nu je hier zo hard gewerkt hebt, zal ik je tien gulden geven. Koop daarvoor brood en geneesmiddelen voor je vader. Dan zal hij spoedig aansterken en beter worden."

Wat was Rob blij!

Hij liep de hele dag en de ganse nacht. Toen trad hij het huisje van zijn ouders binnen. Hij had brood bij zich en geneesmiddelen en vele lekkernijen, want iedereen, die hem onderweg tegenkwam, gaf Rob iets mee voor z'n vader. De een 'n ham, de ander eieren, 'n derde kleren, allemaal gaven ze iets.

Wat 'n geluk heerste er daar die dag.

Maar dat geluk werd nog groter



„Koop daarvoor brood en geneesmiddelen voor je vader."

toen de ouders zagen, hoe hard Rob werkte. Hij was de hele dag in de bossen en hij hakte hout dat 't een lust was. Rob was de dankbaarste jongen geworden, die men maar kon wensen.

En.... hij voelde zich even gelukkig als de kinderen in de stad der vreugde!

NOR. H.



SNOEKIE KOMT NAAR BENEDEN



Ze liepen wat ze konden,
Dwars over wei en land
En zagen van de auto
Nog net de achterkant.



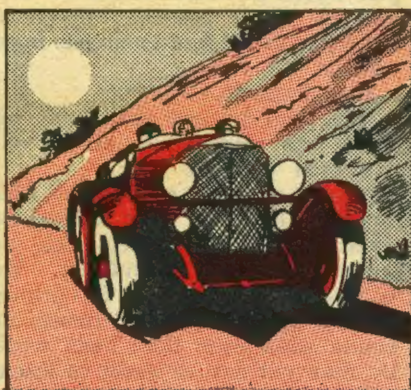
Vlug sprongen z' op de fietsen
En volgden 't diepe spoor.
Ze trapten als twee renners,
Maar d'auto bleef toch voor.



„We gaan die bocht afsnijden,"
Zei Snoekie, „volg me maar."
Tom stond rechtop zijn trapper
En dacht: „wat gaat dat zwaar!



Net kwam een flinke helling,
Snoekie schoot naar beneên
Zijn voorwiel kwam in botsing
Met een pracht van een steen....



D'ontvoerders reden bergwaarts,
Met kilometervaart.
Ze waren in hun nopjes,
Ze hadden haast de kaart.



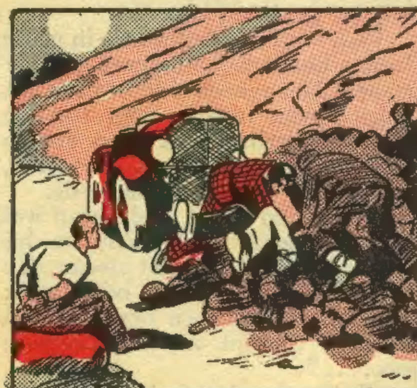
Ze sprongen uit hun wagen
En zeiden bars tot Bob;
„We hebben je te pakken,
Geef ons die kaart, schiet op."



Bob was al aan 't bedenken:
Hoe word ik hen de baas?
Toen 'n massa puin en stenen
Omlaag kwam met geraas.



De stofwolk kwam al nader
Tot waar het drietal stond;
„Hier ben ik al," riep Snoekie
En duikelde op de grond.



Snoekie was half begraven
Onder een massa steen.
„Hou moed, Bob," riep hij monter,
'k Ben zó weer op de been."

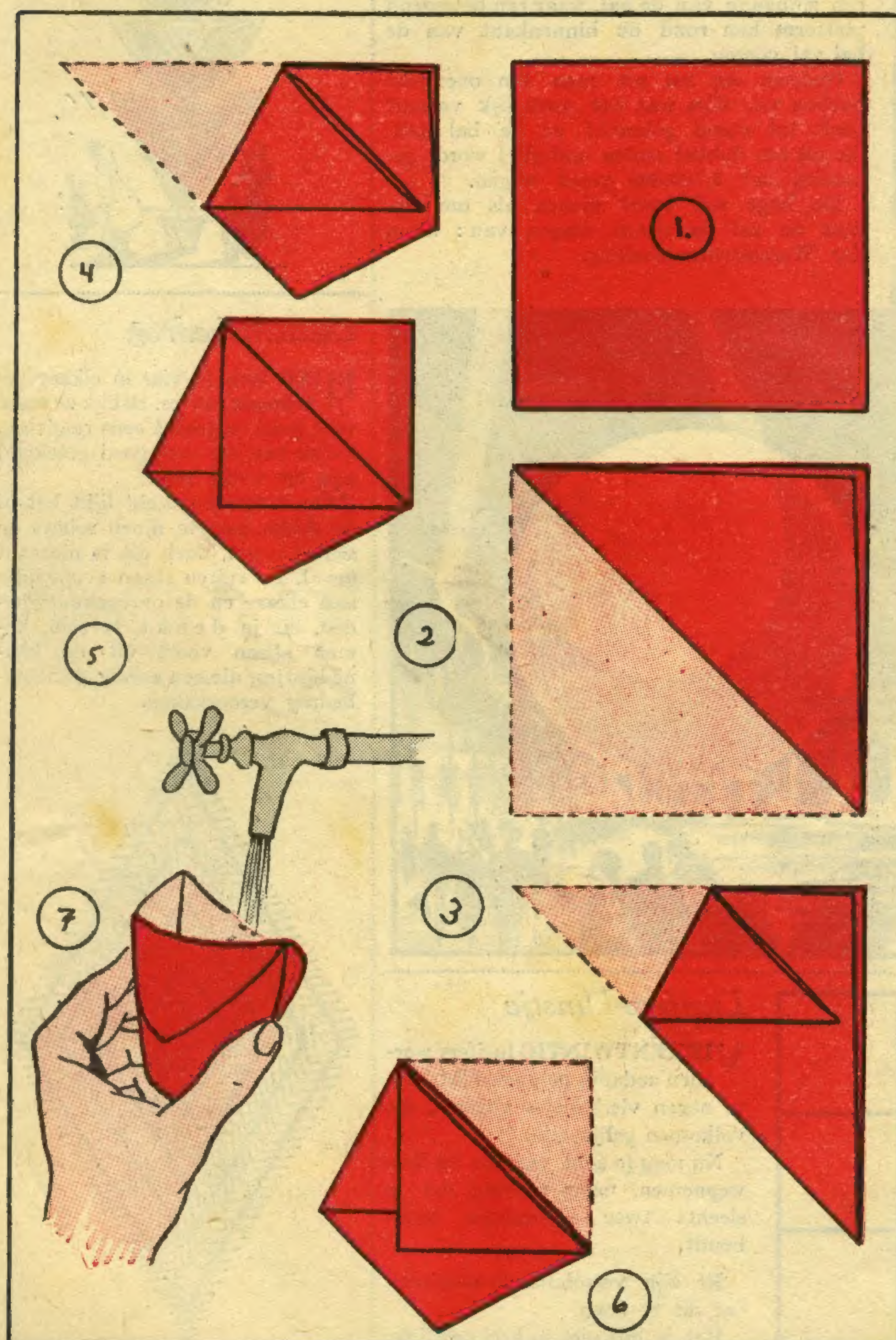
EEN DRINKBEKERTJE

HET is altijd gemakkelijk, vooral met het warme weer, als je buiten bent op 'n fiets- of wandeltochtje en je hebt je drinkbekertje vergeten, dat je dan onmiddellijk zo'n voorwerp zelf kunt maken. Natuurlijk als noodhulp en van stevig papier.

Je hebt daarvoor niets anders nodig dan een stuk vierkant papier, zoals afgebeeld in fig. 1.

Een van de hoeken sla je om; je maakt van 't vierkant dus een gewone driehoek, zoals figuur 2 aangeeft.

Dan vouw je, zoals in fig. 3, een van de hoeken naar binnen, tot op 1 centimeter van de bovenrand.



De andere hoek kun je omvouwen naar dezelfde kant of naar de andere kant. Dat doet er niet toe.

Eindelijk vouw je de bovenste top naar beneden, een kant naar voor en een naar achter, zoals fig. 6 aangeeft.

Dan heb je 'n leuk, stevig bakje, dat je, behalve om uit te drinken, ook nog voor tal van andere doeleinden kunt gebruiken.

Als je daarbij maar niet vergeet, dat je met papier te doen hebt, en 't fabrikaat dus niet te ruw moet behandelen.

* * *

Je kunt het bakje ook best gebruiken om er allerlei kleinigheidjes in te bewaren, bv. postzegeltjes, sigarenbandjes enz.

En als je hier en daar een klein gekleurd tekeningetje opplakt, heb je 'n leuk cadeautje voor je kleinere broertjes en zusjes.

BONT ALLERLEI

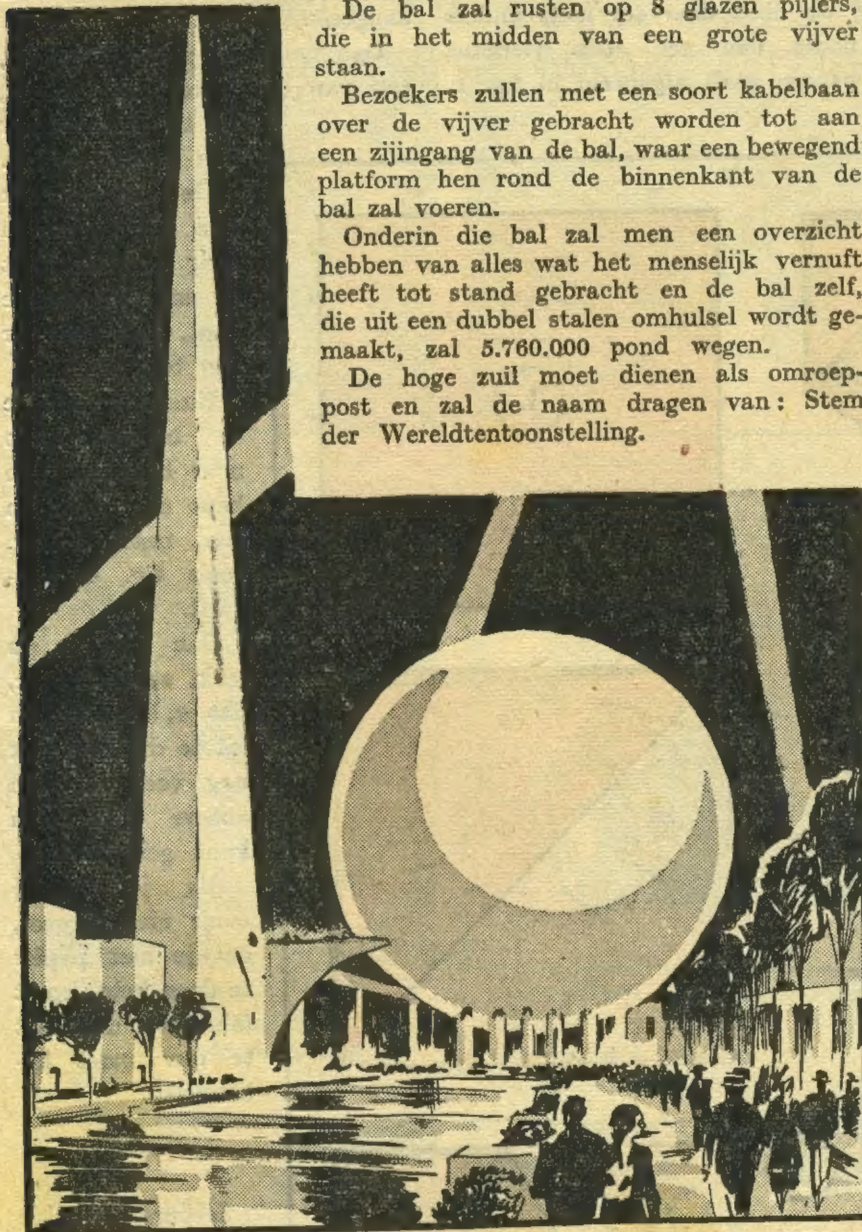
OP de a.s. wereldtentoonstelling te New York in 1939 zal men een witte bal kunnen bewonderen van 60 meter doorsnee en een driehoekige zuil van 210 meter hoogte.

De bal zal rusten op 8 glazen pijlers, die in het midden van een grote vijver staan.

Bezoekers zullen met een soort kabelbaan over de vijver gebracht worden tot aan een zijingang van de bal, waar een bewegend platform hen rond de binnenkant van de bal zal voeren.

Onderin die bal zal men een overzicht hebben van alles wat het menselijk vernuft heeft tot stand gebracht en de bal zelf, die uit een dubbel stalen omhulsel wordt gemaakt, zal 5.760.000 pond wegen.

De hoge zuil moet dienen als omroeppost en zal de naam dragen van: Stem der Wereldtentoonstelling.



OPLOSSING VORIG NUMMER

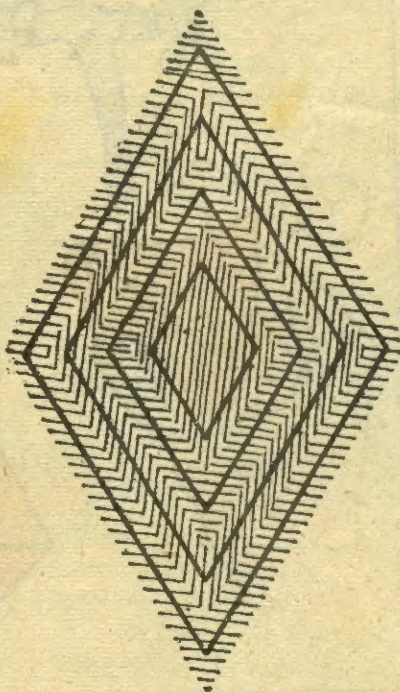
HOE LOOPT DIE WEG?

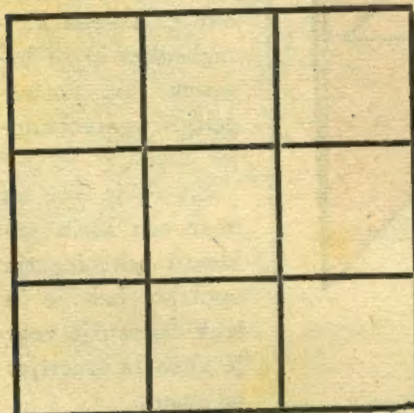


Gezichtsbedrog

HIER heb je vier in elkaar getekende ruitjes. Bekijk ze maar eens goed en tracht eens te gissen, welke van die vier goed getekend zijn en welke niet.

Op 't eerste gezicht lijkt het of de dikke, zwarte lijnen schots en scheef lopen, doch dit is niet het geval. De ruiten staan evenwijdig aan elkaar en de onregelmatigheden, die je denkt te zien, komen alleen voort uit de kleine lijntjes, die een aardig gezichtsbedrog veroorzaken.





Lucifers-kunstje

VIERENTWINTIG lucifers worden zodanig gerangschikt, dat ze negen vierkantjes vormen, die volkomen gelijk zijn.

Nu mag je acht van die lucifers wegnemen, maar zodanig, dat je slechts twee vierkanten overhoudt.

Er zijn verschillende manieren om dit te doen.

Het is dus niet zo heel moeilijk.

Wasdag

Kijk Toosje voor haar tobje!
Die vindt de wasdag fijn!
De kleertjes van haar popje,
Die zijn zo dun en klein.

Zij moet ze stevig schrobben,
Want, o, wat zijn ze vuil!
Het water in de tobbe
Wordt zwarter dan een kuil!

Haar kleine broertje Jantje,
Die staat er heel zoet bij.
Straks helpt hij ook een handje,
Dan is hij, o zo blij!

NOR. H.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN PARTIJTJE GOLF.























